

— О, не мисли, че ние нищо не правимъ, — забъбраха всички капки изедно; — напротивъ, ние никога не знаемъ почивка и дори сме по-трудолюбиви отъ мравкитѣ, които неуморно строятъ жилището си, винаги се лутатъ, тичатъ и влѣкатъ кжсчета сламки и други нѣща три пѣти по-голѣми отъ тѣхъ. Като паднемъ отъ облацитѣ на земята и по тревата, която освежаваме, като напоимъ растенията, животнитѣ и хората, ние бързае да се съберемъ въ ручей, и по пѣтя въртимъ воденични колелета и носимъ лодки; отъ ручентѣ бѣгаме въ рѣката, а отъ рѣката — въ широкото, безбрѣжно море. Тукъ ни се струва като че ли ще си починемъ и успокоимъ, но слънчевитѣ лжчи ни затоплятъ и ни обръщатъ въ лека пара. Като се вдигнемъ високо, ние ставаме на облакъ и се лутаме по небето, докато намѣримъ мѣсто, кждето пакъ ни чака работа. Ние работимъ безъ умора и не се измжчваме отъ бездѣлие: весело ни е, че вземаме такова голѣмо участие въ живота на земята и поимъ безкрайно многото растения, животни и хора.

Азъ се отдалечихъ отъ бѣбривия ручей, доволенъ отъ чуднитѣ разкази на малкитѣ неуморими работници-водни капки, които непрестанно се движатъ между морето и небето и навсжде носятъ животъ, а сбрани дружно вършатъ толкова много работа.

